

Pacea și eliberarea de păcat

Pacea și eliberarea de păcat

Crucea lui Hristos, baza păcii și a eliberării de păcat

Romani 5.1 ne spune că, „fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos”, în timp ce apostolul Pavel spune în Romani 7.24-25: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții? Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru.”

Atât pacea cu Dumnezeu, cât și eliberarea de păcat și de firea păcătoasă (carnea) din noi sunt mari binecuvântări pe care evanghelia ni le aduce, totuși ele sunt distincte. Este important să înțelegem diferența dintre ele și, de asemenea, cum fiecare ajunge să fie a noastră. Crucea lui Hristos, desigur, este baza pentru amândouă.

Păcatul rupe legătura cu Dumnezeu și aduce haos înăuntrul omului

Rezultatele păcatului sunt văzute și în afară și înăuntrul omului. În afară, păcatul a rupt legătura fericită altădată care îl unea cu Creatorul lui. Satan a folosit păcatul ca să taie comunicarea dintre om și Dumnezeu în grădina Edenului. Păcatul a adus astfel distanță, înstrăinare și dușmănie din partea omului împotriva lui Dumnezeu.

Înăuntru, ruina este totală. Haosul stăpânește în mintea și în inima fiecărui păcătos. În loc de a fi bucuros și liber și de a trăi într-o supunere inteligentă în lumina soarelui favorii lui Dumnezeu, el este în lanțuri. Păcatul îi este stăpânul. Duhul lui nu-i mai controlează mintea și trupul, și este la bunul plac al multor patimi rele și poftes.

Romani 1-3 ne arată starea îngrozitoare în care păcatul l-a aruncat pe om în ce privește relațiile lui cu Dumnezeu. Iar Dumnezeu face cunoscut remediul divin care este moartea și învierea lui Hristos; și, pentru credință, rezultatul acestui remediu este pacea cu Dumnezeu.

Citim și Romani 7. Vedem confuzia și dezordinea lăuntrică, încurcătura unor dorințe care se luptă între ele, emoții și lupte ca urmare a păcatului. Dar putem ieși din această dezordine datorită crucii lui Hristos și a puterii Duhului Sfânt (Rom. 8.1-4). În felul acesta putem fi „eliberați din acest trup al morții”.

Și pacea și eliberarea sunt „prin Isus Hristos, Domnul nostru”

Pacea cu Dumnezeu este deci rezultatul faptului că avem toate relațiile noastre cu El puse pe o temelie dreaptă și pe deplin satisfăcătoare prin lucrarea lui Hristos de pe cruce.

Eliberarea, pe de altă parte, este „din acest trup al morții”, din firea noastră coruptă și veche pe care o purtăm în noi înșine, în trupul nostru, ca rezultat al păcatului.

Ni se spune că și pacea și eliberarea sunt „prin Isus Hristos, Domnul nostru”. Crucea Lui este atât răspunsul complet pentru vina noastră, încât noi care credem suntem îndreptățiți de Dumnezeu Însuși (Rom. 3.25, 26), cât și condamnarea deplină a tot ce am fost în noi înșine ca niște copii ai lui Adam (Rom. 6.6; 8.3), în așa fel încât eliberarea ajunge la noi în puterea lui Hristos Cel înviat.

Pacea prin credință – eliberarea prin credință și prin experiență

Deși pacea vine întotdeauna după neliștea pe care o ai pentru că îți vezi poziția nenorocită înaintea lui Dumnezeu, ea este obținută numai prin credință (Rom. 5.1). Ochii ne-au fost deschiși deodată ca să privim cu credință la Mântuitorul răstignit și apoi înviat. Am văzut că orice întrebare era rezolvată, orice obstacol dat deoparte și orice nor între noi și Dumnezeu înlăturat. Rezultatul a fost pacea!

Eliberarea de păcat, pe de altă parte, deși prin credință, este mult legată de experiență. Ne croim drumul cu greu prin noroiul din Romani 7 ca să ajungem la terenul solid de la sfârșitul capitolului. Învățăm lecțiile folositoare, dar dureroase, că nimic nu este bun în firea noastră (în carne, vers. 18) și nici o putere în dorințele noastre bune (vers. 23), chiar și când aceste dorințe vin de la firea cea nouă dinăuntru, numită aici „legea minții mele” și „omul dinăuntru”. Numai când aceste lecții sunt învățate, sufletul trudit de păcat și de sine însuși caută un eliberator dinafară și îl găsește astfel pe Domnul Isus Hristos.

O astfel de eliberare se găsește atât în cunoașterea înțeleșului crucii lui Hristos ca o deplină condamnare a păcatului în firea păcătoasă, cât și în puterea Duhului Sfânt, care ni-l face pe Hristos o Realitate vie și luminoasă, pentru ca sub această influență proaspătă să înceapă să apară ordinea din haos și victoria să fie obținută asupra păcatului.

Păcatele iertate – și totuși fără pace

Se poate ca cineva să aibă păcatele iertate și totuși să nu se bucure de o pace statornică. Iertarea depinde numai de simpla credință în Hristos: „Oricine crede în El primește iertarea păcatelor” (Fapte 10.43), în timp ce pacea depinde de credința în evanghelia lui Dumnezeu care ne aduce înaintea un Mântuitor „care a fost dat pentru greșelile noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră” (Rom. 4.25).

Cineva ar putea crede simplu în Hristos și s-ar încrede pe deplin în El ca păcătos pierdut, fără să creadă cu aceeași simplitate mesajul evangheliei care ne aduce înaintea nu numai pe El Însuși, ci și lucrarea Lui și rezultatele ei. Foarte mulți dau prea mare atenție simțirilor lor și nu îndeajuns și evangheliei neschimbate, și astfel nu au pace, deși se încred în totul în Hristos. Totuși, o astfel de stare de lucruri nu este ceea ce intenționează Dumnezeu sau ceea ce plănuiește Scriptura pentru noi. Mai degrabă este rezultatul unei învățături sărace sau a

necredinței din partea noastră.

Pacea și eliberarea s-ar putea să nu fie primită în același timp

Romani 1-5 se ocupă cu pacea, în timp ce Romani 6-8 se ocupă cu eliberarea de păcat, deci Scriptura nu precizează că pacea și eliberarea ar trebui primite împreună. Se poate vedea la mulți creștini că problema păcatelor și cum să fie bine înaintea lui Dumnezeu le umple gândirea până ce este cunoscută pacea, și apoi Duhul Sfânt îi face să se întrebe ce este cu păcatul și cu firea păcătoasă – și cum să fie învinse. Totuși, unii credincioși mărturisesc că ei au primit pacea și eliberarea de păcat oarecum în același timp. Scriptura nu dă vreo regulă în privința aceasta.

Pace cu Dumnezeu și totuși o viață mizerabilă

Poate să fie cineva în starea mizerabilă de la Romani 7 și totuși să aibă pace cu Dumnezeu? Să vedem ce nu menționează acest capitol. Între versetele 7-24 nu se menționează lucrarea de răscumpărare a lui Hristos, nici Duhul Sfânt. Astfel, aceste experiențe dureroase sunt în mod evident ale unuia născut din nou și cu o fire nouă, dar în conștiința lui este încă sub legea lui Moise. În acest caz foarte rău (pentru că Scriptura folosește deseori exemple cu cele mai rele cazuri) absolut nimic nu este drept: în mod evident, el nu are pace cu Dumnezeu. Totuși, chiar credincioși care au adevărată pace cu Dumnezeu s-ar putea să ducă o viață tristă de înfrângeri și de spirit limesc, mizerabilă.

Experiența din Romani 7 este necesară

Dacă un credincios nu are niciodată o astfel de experiență, ceva greșit este cu el. A „intra în Romani 7” este un semn de progres spiritual, pentru că arată o conștiință sensibilă și o dorință reală de a umbla pe o cale sfântă. Lecțiile dureroase învățate sunt folositoare. Întocmai cum cineva trebuie să aibă sufletul îngrijorat ca să ajungă la pace, tot așa are nevoie de experiența din Romani 7 ca să primească acea eliberare de păcat care duce la o viață creștină sănătoasă, viguroasă.

Primim această eliberare prin simpla schimbare de a nu mai privi la „eu” nostru, ci la Hristos. Notați de câte ori se vorbește în Romani 7.7-24 despre „mine”, „eu” și apoi schimbarea care se face deodată în versetul 24. Trudit și fără speranță, Pavel încetează să mai privească la sine însuși și caută un eliberator în afară: „Cine mă va elibera?”

Eliberarea lucrată de Hristos pentru noi și de Duhul Sfânt în noi

Nu dobândim eliberarea de păcat odată pentru totdeauna într-un anumit moment din viață. Pacea, ca rezultat al primirii mântuirii lui Dumnezeu despre lucrarea lui Hristos, deseori vine ca un fulger, într-o clipă; eliberarea însă depinde și de lucrarea lui Hristos pentru noi și de lucrarea Duhului Sfânt în noi. Lucrarea Duhului este treptată (și El poate fi stins și întristat). Dar este un moment când strigăm: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera?” Și atunci începem să realizăm ce înseamnă a fi „în Hristos” (Rom. 8.1) și pentru prima dată gustăm libertatea plăcută care rezultă din venirea sub controlul „Duhului de viață în Hristos Isus” (Rom. 8.2). Acesta este momentul când începe eliberarea, însă ea trebuie menținută și crescută.

Eliberarea: El este Eliberatorul

De aceea nu lupta împotriva puterii păcatului care locuiește în tine: privește în afara ta, la marele Eliberator. Termină cu tine în razele pline de căldură ale iubirii și gloriei Lui: aceasta este reala eliberare. Următoarea imagine ar putea ilustra faptul acesta. Picăturile de apă din mare priveau în sus la nori și doreau să părăsească adâncurile reci și fără astâmpăr și să se înălțe spre ceruri cu ei. Și erau hotărâte să încerce. Au chemat vântul să le ajute. Vântul a făcut ca valuri mari să se spargă de stânci până ce picăturile, acum sfărâmate în pulbere fină, simțeau că se vor îndrepta în sus, spre nori. Dar nu, au căzut înapoi peste valurile reci, întunecate. Până la urmă suspinau: „Nu va fi ce doream!” Și vântul a încetat. Apoi a strălucit soarele peste marea potolită și, mai înainte de a-și da seama, picăturile au fost înălțate de puterea lui cea mare și, fără efort din partea lor, au ajuns să plutească ele însele pe cer, în căldura soarelui.

Așa este eliberarea. Continuă să rămâi în razele soarelui plin de căldură ale dragostei lui Hristos și în curând vei spune: „Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 7.25).

clickbible.org